

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 100/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti PAXTRAVEL, s. r. o., Pečnianska 23, Bratislava, zastúpenej GARANT PARTNER legal s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Dočár, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 526/2013 z 5. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti PAXTRAVEL, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti PAXTRAVEL, s. r. o., Pečnianska 23, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 526/2013 z 5. februára 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že ju „znepokojil“ «rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co 526/2013 zo dňa 5.2.2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 4C 1/2014-58 15.5.2013, ktorý svojou neústavnou interpretáciou ustanovenia § 741b ods. 1 písm. e) zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka absolútne poprel jeho účel a zmysel. Krajský súd v Trenčíne svojim rozhodnutím vystavil obrovský otáznik vo vzťahu k zaužívanému modelu fungovania cestovných kancelárií v Slovenskej republike a spochybnil opodstatnenosť uzatvárania zmlúv o obstaraní zájazdu prostredníctvom elektronickej komunikácie. Na základe výkladu a aplikácie ustanovenia § 741b ods. 1 písm. e) zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v podaní Krajského súdu v Trenčíne je možné (ad absurdum) usudzovať, že v praxi sú potom zrejme všetky zmluvy o obstaraní zájazdu uzatvorené elektronicou formou v časti dojednania „výšky zmluvnej pokuty ktorú je objednávateľ povinný uhradiť pri odstúpení od zmluvy“ neplatné.».

A ďalej uvádza, že „sa návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 31. 10. 2012 domáhal na Okresnom súde v Bánovciach nad Bebravou zaplata sumy 429,- € s príslušenstvom proti odporcovi [REDACTED]. Sťažovateľ a odporca dňa 31. 8. 2012 uzatvorili elektronicou zmluvu o obstaraní zájazdu „Letecky do Paríža“ pre dve osoby v termíne od 18. 10. 2012, spolu za cenu 858,- €. Súčasťou uzatvorenej zmluvy boli i v čase uzatvorenia zmluvy všeobecné zmluvné podmienky Sťažovateľa. Odporca dňa 28. 9. 2012 od zmluvy o obstaraní zájazdu odstúpil. V zmysle ustanovenia čl. VII všeobecných obchodných podmienok, ak objednávateľ odstúpi od zmluvy v termíne od 29 do 20 dní pred dňom odchodu na zájazd, je povinný uhradiť cestovnej kancelárii za každú prihlásenú a stornovanú osobu zmluvnú pokutu (storno poplatok) 50 % z celkovej ceny zájazdu.

Okresný súd v Bánovciach nad Bebravou sp. zn. 4 C 1/2014-58 dňa 15. 5. 2013 návrh Sťažovateľa zamietol z dôvodu, že podľa názoru súdu nedošlo k platnému dojednaniu zmluvnej pokuty v zmluve o obstaraní zájazdu zo dňa 31. 8. 2012 nakoľko ustanovenie § 5 ods. 8 zákona č. 22/2004 Z. z. o elektronickom obchode neumožňuje uzatváranie zmlúv o zabezpečení záväzkov elektronicky.

O odvolaní Sťažovateľa zo dňa 12. 7. 2013 proti rozhodnutiu Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou sp. zn. 4 C 1/2014-58 zo dňa 15. 5. 2013 následne rozhodoval Krajský súd v Trenčíne. Ten rozsudkom sp. zn. 4 Co 526/2013 zo dňa 5. 2. 2015 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil pričom sa stotožnil správnym názorom prvostupňového súdu.“.

Sťažovateľka namieta, že „[z]ákladný problém rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 526/2013 zo dňa 5. 2. 2015 vidí Sťažovateľ v odôvodnení vychádzajúcom z nesprávnej interpretácie ustanovenia § 741b ods. 1 písm. e) zákona č. 40/1964 Z. z. Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie zákona hovorí, že zmluva o obstaraní zájazdu musí mať písomnú alebo inú vhodnú formu a musí obsahovať... výšku zmluvných pokút, ktoré nie povinný objednávateľ cestovnej kancelárii uhradiť pri odstúpení od zmluvy...“.

V tejto súvislosti poukazuje na nález «Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 77/02 z 27. novembra 2002:

„Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patri aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Každý má právo, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne spadne interpretovaná, platná a účinná právna norma“.».

Ďalej dodáva, že «teória ako i judikatúra dávno vyriešila problém zmluvnej pokuty a jej väzby na právo odstúpiť od zmluvy. Zmluvná pokuta totiž zabezpečuje vždy splnenie zmluvnej povinnosti a nie je možné ňou „sankcionovať“ výkon práva.».

Sťažovateľka «nepochybuje o tom, že použitie gramatického doslovného výkladu predmetného zákonného ustanovenia Krajským súdom v Trenčíne nie je správny. Pri gramatickom výklade sa totiž celkom zjavne dostáva takýto výklad do rozporu s právnou teóriou a teda je potrebné použiť taký výklad zákona ktorý zabezpečuje konformnosť výkladu s účelom a zmyslom zákona a s ústavou. Na tento problém poukázal i I. Fekete v diele Občiansky zákonník - Veľký komentár, 2 diel, EUROKÓDEX, Bratislava 2011 na str. 2209 ku komentáru k § 741b uvádza:

„Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu uvedenú v § 741b ods. 1 písm. e), ide o zrejmy legislatívny omyl, pretože pre prípad odstúpenia od zmluvy o zájazde možno dojednať len odstupné podľa 497 OZ.“».

Sťažovateľka považuje „rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 526/2013 zo dňa 5. 2. 2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 4 C 1/2014-58 zo dňa 15. 5. 2013 za arbitrárny a celkom zjavne vybočujúci z ústavného rámca. Výsledkom je stav, kedy Sťažovateľ síce splnil všetky zákonné podmienky na priznanie žalovaného nároku, ale všeobecné súdy mu v dôsledku svojho arbitrárneho rozhodnutia založeného na neústavnej interpretácii príslušnej právnej normy, nepriznali oprávnený nárok. Zároveň sa Porušovateľ vo svojom rozhodnutí vôbec preskúmateľne nevysporiadal s podstatnými námietkami Sťažovateľa uvedenými v odvolaní (zmluvná pokuta vs. odstúpenie od zmluvy, chybná transpozícia § 741 ods. 1 písm. e) OZ, chybná transpozícia § 5 ods. 8 zákona č. 22/2004 Z.z. o elektronickom obchode a pod.).“.

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa PAXTRAVEL, s. r. o. Pečnianska 23, 851 01 Bratislava, IČO: 31 340 571 na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčine sp. zn. 4 Co 526/2013 zo dňa 5. 2. 2015 porušené boli.

2. ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trenčine sp. zn. 4 Co 526/2013 zo dňa 5. 2. 2015 a vec mu vracia na dalie konanie.

3. Krajský súd v Trenčine je povinný uhradiť Sťažovateľovi primerané finančné zadostuinenie v sume 2.500,- .

Krajský súd v Trenčine je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právného zastúpenia v sume 355,72  (t. j. za 2 úkony právnej služby a 2 x režijný paual + DPH) na cet jeho právného zástupcu.“

II.

ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlasena spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorich predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd navrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého navrhu ústavný súd skúma, i dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na dalie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde navrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, navrhy, ktoré nemajú náležitosti predpisane zákonom, neprípustné navrhy alebo navrhy podane niekým zjavne neoprávneným, ako aj navrhy podane oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. ústavný súd môže odmietnuť aj navrh, ktorý

je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia a nesprávnom právnom posúdení veci.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté rozhodnutie za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatňuje.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukazuje na to, že „súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval na prejednanú vec a z ktorých vyvodil svoj právny záver. Účastníkom tak nebolo upreté právo dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Toto právo neznamená ani to, aby bol účastník konania pred súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdu preberali alebo riadili sa výkladom všeobecných záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa splňa požiadavky zákona na riadne odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Námietka odvolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku nebola preto dôvodná.“

K námietke sťažovateľky, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, krajský súd uviedol, že „[u]stanovenie § 741b ods. 1 Občianskeho zákonníka určuje, že zmluva o obstaraní zájazdu musí mať písomnú alebo inú vhodnú formu. Vzhľadom na citovanú právnu úpravu, za inú vhodnú formu možno považovať uzavieranie zmlúv prostredníctvom internetu, napokon forma uzatvárania zmlúv je považovaná za písomnú s poukazom na ustanovenie § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého písomná forma je zachovaná, ak je právny úkon urobený telegraficky, d'alekopisom alebo elektronickými

prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila. V prejednávanej veci je splnená písomná forma zmluvy o obstaraní zájazdu, ktorá bola uzavretá elektronickými prostriedkami.

Ustanovenie § 741b ods. 1 Občianskeho zákonníka uvádza náležitosti, ktoré musí obsahovať každá zmluva o obstaraní zájazdu. Ide o podstatné náležitosti, ktorých nedostatok môže spôsobiť neplatnosť zmluvy o obstaraní zájazdu.

Podľa § 5 ods. 8 písm. b) zák. č. 22/2004 Z. z. prostredníctvom elektronických zariadení nemožno uzatvoriť zmluvu o zabezpečení záväzkov.

Cit. zák. ustanovenie priamo odkazuje na ust. § 544 až § 558 Obč. zák. a § 299 až § 323 Obchodného zákonníka. V zmysle cit. ustanovenia nemohol navrhovateľ s odporcom prostredníctvom elektronických zariadení uzatvoriť zmluvu o zabezpečení záväzku. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že v danej veci zmluvný vzťah medzi účastníkmi je potrebné posúdiť ako záväzkový vzťah medzi zmluvnými stranami, v ktorých na jednej strane vystupuje dodávateľ (navrhovateľ) a na druhej strane spotrebiteľ (odporca), ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie zmluvy. Pokiaľ odvolateľ namieta, že v danej veci sa nejedná o výšku zabezpečovacieho inštitútu zmluvnej pokuty podľa § 544 a nasl. Obč. zák., ale o výšku odstúpeného v zmysle §497 Obchodného zákonníka, táto jeho námietka vzhľadom k tomu, že medzi účastníkmi ide o spotrebiteľský vzťah, nie je dôvodná. Už dlhšiu dobu je totiž ustálená súdna prax pri posudzovaní právnych vzťahov vyplývajúcich zo zmlúv uzavretých medzi dodávateľom a spotrebiteľom tak, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Vyplýva to nakoniec aj z novely Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 102/2014 Z. z. v znení zák. č. 151/2014 bod. 1 v § 52 ods. 1 Obč. zák. Aj zo samotného bodu VII. Všeobecných zmluvných podmienok účasti na zájazdoch cestovnej kancelárie PAXTRAVEL s. r. o. vyplýva, že v uvedenom bode sú dojednané podmienky odstúpenia od zmluvy objednávateľom a zmluvné pokuty a nie odstúpené. Ani poukaz odvolateľa na rozpor uvedených predpisov s komunitárnym právom neobstojí. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa v danej veci priamo neaplikoval normy komunitárneho práva, keďže na predmetnú vec sa vzťahujú

právne normy platné na území Slovenskej republiky, do ktorých bol transponovaný obsah príslušných právnych noriem Európskej únie.“.

Pri hodnotení napadnutého rozhodnutia ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozsudku krajského súdu s rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 1/2013 z 15. mája 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorej okresný súd uviedol:

«Zo znenie Zmluvy o obstaraní zájazdu vyplýva, že „neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o obstaraní zájazdu sú Všeobecné zmluvné podmienky CK PAXTRAVEL. Uzatvorením zmluvy o obstaraní zájazdu vyjadrujete súhlas so zmluvnými podmienkami CK Paxtravel v mene všetkých uvedených osôb, ktoré Vás k prihláseniu a súhlasu so všeobecnými zmluvnými podmienkami splnomocnili“.

Z článku VII Všeobecných zmluvných podmienok účasti na zájazdoch cestovnej kancelárie PAXTRAVEL, s.r.o. označeného ako Podmienky odstúpenia od zmluvy objednávateľom a zmluvné pokuty vyplýva, že ak objednávateľ odstúpi od zmluvy je povinný uhradiť cestovej kancelárii za každú prihlásenú a stornovanú osobu tieto zmluvné pokuty (stornopoplatky):

Do 60 kalendárnych dní pred dňom odchodu zájazdu 20 Eur, od 59 do 45 kalendárnych dní pred dňom odchodu zájazdu 20% z celkovej ceny zájazdu, od 44 do 30 kalendárnych dní pred dňom odchodu zájazdu 30% z celkovej ceny zájazdu, od 29 do 20 kalendárnych dní pred dňom odchodu zájazdu 50% z celkovej ceny zájazdu, od 19 do 10 kalendárnych dní pred dňom odchodu zájazdu 70% z celkovej ceny zájazdu,

od 9 do 3 kalendárnych dní pred dňom odchodu zájazdu 90 % z celkovej ceny zájazdu. V dobe kratšej ako 3 kalendárne dni pred dňom odchodu zájazdu 100 % z celkovej ceny zájazdu.

Súd je toho názoru, že ponuky zájazdov vo forme všeobecných informácií o zájazdoch uverejnených na internetovej stránke cestovnej kancelárie (navrhovateľa) nemožno považovať za záväzný návrh na uzavretie zmluvy (ofertu) v zmysle ustanovenia § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože tieto informácie nie sú adresované určitej konkrétnej osobe alebo osobám, ale širokému neurčitému okruhu osôb - užívateľov internetu. Za návrh v tomto zmysle možno považovať až odporcom vyplnený formulár, odoslaný prostredníctvom internetu, keďže až po vyplnení tohto formulára sa stali známymi podstatné náležitosti zmluvy (najmä počet osôb a ich mená a konečná cena). Na to, aby došlo k platnému uzavretiu zmluvy, bola potrebná akceptácia tejto oferty zo strany navrhovateľa (§ 43c Občianskeho zákonníka). Odporca dňa 31. 08. 2012 vyplnil žalobcu vyplnil formulár označený ako „Zmluva o obstaraní zájazdu“ Letecky do Paríža a dňa 31. 08. 2012 navrhovateľ potvrdil objednávku zájazdu e-mailom na adresu, ktorú uviedol odporca vo formulári, zároveň mu v prílohe zaslal doklady k objednanému zájazdu. Súd je toho názoru, že na základe týchto skutočností došlo medzi navrhovateľom a odporcom k uzatvoreniu zmluvy o obstaraní zájazdu Letecky do Paríža – odlety z Viedne v zmysle zákona č. 22/2004 Z. z. o elektronickom obchode.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd je toho názoru, že došlo medzi navrhovateľom a odporcom k uzatvoreniu zmluvy o obstaraní zájazdu prostredníctvom elektronického obchodu, avšak vzhľadom na ustanovenie § 5 ods. 8 zák. č. 22/2004 Z. z. o elektronickom obchode, nemohli si navrhovateľ a odporca takýmto spôsobom dojednať zmluvné pokuty v prípade odstúpenia od zmluvy, keďže ide v danom prípade za použitia odkazu č. 16 k zák. č. 22/2004 o elektronickom obchode o zabezpečenie záväzkov, a to inštitútom zmluvnej pokuty upravenej v § 544 Občianskeho zákonníka. Súd v tejto súvislosti neakceptoval argument navrhovateľa poukazujúc na § 741b ods. 1 písm. e) Občianskeho zákonníka ktorý uvádza, že ako jednu z náležitostí zmluvy o obstaraní zájazdu je aj výška zmluvných pokút a zmluva o obstaraní zájazdu je upravená v občianskom zákonníku ako typová zmluva a nejedná sa o samostatný právny inštitút. Súd je názoru, že ak by sa na ustanovenie § 741b ods. 1 písm. e) Občianskeho zákonníka neaplikovalo ust. § 544

Občianskeho zákonníka bolo by to v ustanoveniach upravujúcich zmluvu o obstaraní zájazdu uvedené. Vzhľadom na ustanovenie zákona č. 22/2004 Z. z. pri elektronickom obchode medzi navrhovateľom a odporcom nedošlo k platnému dojednaniu časti zmluvy obstaraní zájazdu upravujúcu zmluvné pokuty (keďže táto časť zmluvy je v rozpore so zákonom) a preto sa nemôže navrhovateľ domáhať od odporcu zaplataenia zmluvnej pokuty v dôsledku odstúpenia od zmluvy zo strany odporcu zo dňa 28.09.2012.

Vzhľadom k tomu, že súd návrh zamietol z dôvodu, že nedošlo medzi navrhovateľom a odporcom k platnému dojednaniu zmluvnej pokuty súd sa z dôvodu hospodárnosti v ďalšom už nezaoberal ďalšími námietkami odporcu a nato reagujúcimi argumentmi navrhovateľa.»

Takto formulované právne závery okresného súdu nenesú podľa názoru ústavného súdu žiadne prvky arbitrárnosti v jeho postupe, ktoré mali byť korigované v nadväzujúcom konaní krajského súdu a ktoré by mohli pre nedostatok primeranej reakcie zo strany krajského súdu zakladať ústavnú neudržateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že argumentácia sťažovateľky je len opakovaním jej predchádzajúcej odvolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizovala s právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu, a je výlučne výrazom jej odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu, vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľky dospel k záveru, že označené rozhodnutia všeobecných súdov ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany, a preto napadnuté rozhodnutie v spojení s rozsudkom okresného súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

Právnej argumentácii sťažovateľky chýba ústavnoprávny rozmer. V zásade len polemizuje so skutkovými a právnymi závermi všeobecných súdov a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľka nepreukázala ústavnoprávnu relevanciu svojich námietok, ktoré by signalizovali možnosť porušenia označených práv, reálnosť čoho by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Navyše, obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2017